

3

CONTES

Els següents relats formen part del llibre Prínceps, Paletes i cornuts.

ELLES ELS PREFEREIXEN SANS

8.- *A l'ase que no conegues, no li toques les orelles.*

Anònim

Allargassat al sofà, el fisioterapeuta fa zapping indiscriminadament. No busca cap programa en concret; simplement, tant de desfici el posa un pèl neuròtic. De fet, l'ensopiment li ve de llarg: des que el va deixar la dona no ix de casa. De res no han servit les propostes continuades que, d'un temps ençà, els seus vells col·legues (aquells que han romàs fadrins) li han fet per orejar-se una mica. Ha rebutjat, una rere l'altra, les invitacions al cine, al teatre, a les festes privades, als acomiadaments de solters...

Avui, però, està especialment neguitós. Comença a estar-ne tip que la depressió haja esdevingut una mera qüestió d'habitud. Hauria de reaccionar i sobreposar-se a l'abatiment que li ha tenallat la vitalitat aquests últims dies. Activar-se. Posar-se les piles. El fisioterapeuta s'aixeca arrauxat. Es vesteix de pressa i ix al carrer amb la sensació que s'ha rebel·lat contra alguna cosa.

Atura un taxi i ordena que el menen a la discoteca més propera. Desa la gavardina al guarda-roba i es fa servir una aigua mineral. Recolzat a la barra, mentre li fa glops a l'ampolla, fa una ullada a la pista de ball: una música monorítmica fa ballar la gent a sotragades. El parpelleig frenètic dels llums li produeix la sensació d'estar atrapat en un film de fotogrames. Un bombardeig de flaixos es precipita sobre la gentada que s'apinya i es revolta pastosament. En aquell moment en què tot de raigs làsers travessen la discoteca de banda a banda, entreveu una dona exòtica, voluptuosa, tocada de verds i rojos fluorescents. Quin bombonet!

Al fisioterapeuta, li agradaria d'apropar-s'hi. No obstant això, és conscient que aquella rossa amb el cul de pera i el mamellam desbocat és fora del seu abast. Si més no, mitja dotzena de mascles famolencs l'envolten i, ara un ara l'altre, li ofereixen cubates, porros i converses impossibles. Però comptel!: al fisioterapeuta no el desanima el cos de gimnàs dels pretendents (ell és un professional de l'esport i sap que, posats a fer, té moltes més prestacions atlètiques que ningú); més bé són els seus trets facials tan infortunats el que fa que la considere inaconsegüible. Perquè, al cap i a la fi, en aquestes circumstàncies -creu ell- el que va per davant és la cara, i ell té el nas aquilí, les galtes xuclades, la barbeta enfonsada i el front tirat enrere i solcat per entrades pronunciades. Sap que hi ha altres ocasions en què la cara també va per davant, i en les quals l'afuament del seu rostre no resulta un inconvenient, sinó tot el contrari: per exemple, en les curses de velocitat, en la natació i en el ciclisme -especialment en el descens- l'aerodinàmica de la seua carassa li

reporta avantatges inestimables; però en els moments com ara, quan toca el terreny de la seducció directa, està convençut que no hi té res a fer amb la seua carta de presentació.

Potser el fisioterapeuta en fa un gra massa, i tant de pessimisme l'automargina; però no ens enganyem: que el fisioterapeuta impose uns límits a la seua capacitat d'acció en certs contextos, no vol dir que no en sàpiga traure profit. Per això, ara, no renuncia a mirar-la. A més, s'hi sent legítimat. Considera que és un dret inalienable que s'adquireix tan bon punt s'abonen els dotze euros de l'entrada, és a dir: per ell, a més de la copa, l'encuny i el guarda-roba, l'entrada hi inclou la llibertat de contemplar les excelsituds de la natura que pul·lulen a la sala de ball. I és, justament per això, que ara se la menja amb els ulls.

Perdut en l'embadaliment de resseguir-li totes les corbes que tiben aquells pantalons de cuir, triga més del compte a adonar-se que ella també el mira àvidament. Quan finalment se n'apercep, redreça el cos per gallejar; per traure pit tira els braços enrere. Amb el colze dret frega un got mig buit que hi ha a la barra. El got cau, el vidre s'esmicola, els glaçons capgirellen i la beguda li taca el pantaló. Ella riu i, tot fent-se un corredor entre carronyaires que la devoren amb la vista, creua la pista i se li planta al davant.

- ¿Només beus aigua, tu? -diu ella.

- Sí, sí, no...no m'agrada l'alcohol -quequeja ell, mentre deixa caure la vista sobre l'ampolla i deixa de desenganxar-ne l'etiqueta.

- Ets abstemi... Que interessant! Tens pinta d'estar molt sa...

- Sóc fisioterapeuta.

- M'agraden els homes trempats, amb bona salut. No t'ho creuràs: fa temps que en busque un que se'n cuide del seu cos; però només tope amb drogues i gent malsana.

Enraonen convencionalment un parell d'hores. Intercanvien futilitats. Des de les referències musicals d'ella -Ravi Shankar, Dead Can Dance, Re-percussió- fins a les explicacions esportives d'ell -el tàndem, la pole position, el fora de joc posicional. Quan la conversa s'encalla ella li pregunta el seu grup sanguini. Ell se'n sorprèn. Tot seguit li demana pels seus hàbits d'alimentació i el fisioterapeuta somriu i li fa una confidència: 'la salut física i mental depèn de l'equilibri de la dieta.'

Ella suggereix d'agafar un taxi i anar a casa d'ella. Ell, però, s'estima més anar al seu apartament, 'perquè és més a prop'. Ella fa una cara de contrarietat. Ell bandeja els dubtes amb un gest amb la mà i li diu que tranquil·la, que no els importunarà ningú, que fa temps que no rep visites -i a l'acte s'empenedeix del que ha dit. Ella sembla reviscolar:

-¿De segur?

- De segur.

Durant el trajecte, mentre ella repenja el cap al muscle d'ell, el fisioterapeuta pensa en tot el temps que ha malbaratat a casa, davant la caixa tonta. I és que

no s'hi sap avenir: tot plegat sembla un somni, un somni de pel·lícula.

Així que apleguen a l'apartament del fisioterapeuta, ella li diu que ha de trucar la seua mare, per advertir-la que demà no assistirà al dinar familiar dels diumenges. Pren el mòbil de la bossa, ix a la terrassa i enllesteix la telefonada en trenta-set segons.

Quan torna a entrar-hi, ell ja l'espera nu, dempeus. Després dels petons, ell prova de descordar-li la brusa, però és desmanegat i no reix a fer passar els botons pels traus. Es desespera. Ella fa dues passes enrere i es trau la brusa i el subjectador. Dos pits rodons, tibants i antigravitacionals n'ergeixen. Els mugrons són rosats i s'ericen amb facilitat. S'abaixa els pantalons de cuir, que es resisteixen a lliscar pels malucs. Li mostra un cul contundent, indiscutible: dues bones anques d'ègua. Mentre aquella voluptuositat irreal creua la cambra i la generosa abundància de la natura se li apropa balandrejant l'excés carni, el fisioterapeuta pensa que els amics no se'l creuran quan ho conte.

Carden tota la nit. El fisioterapeuta s'esmerça de debò: posa en pràctica positures copulatòries acrobàtiques, fa una exhibició corpòria de força i resistència. Ho dóna tot. Abans de dormir, quan ella descansa el cap a sobre del pit d'ell, i tot i saber que és una imprudència declarar-ho tan promptament, no pot contenir-se:

- T'estime.

Ella aixeca el cap i el mira dolçament.

-Jo també.

Es desperta marejat, amb un malestar angoixós. Caminant dificultosament fa cap al vàter, alça la tapa i fa un gran vòmit. Amb el regust del fel a la boca es mira a l'espill: està blanc com un mort. Nota com si li faltés alguna cosa, però no sap ben bé què. Recolzat al marc de la porta del bany, passa la vista per l'habitació: desendreçada. Va per tornar al llit, però quan prova de fer el primer pas, es nota una burxada freda a la part inferior de l'esquena. S'aixeca el pijama i torça el coll per mirar-s'ho a l'espill: un tall d'uns trenta centímetres, a l'alçada del ronyó dret, li travessa el llom daltabaix. Els dos llavis de la ferida han estat units tot aplicant-hi més de cent punts de sutura.

EL NÀUFRAG

2.- On pourrait entasser l'humanité sur le moindre petit îlot du Pacifique.

Antoine de Saint-Exupéry

Toni Farigola és baix, lleig i pelut. Toni Farigola és dèbil, covard i mentider. Toni Farigola està pelat, però no d'una forma convencional, sinó a rogles: unes clapes fosques de pèl, esbandides i olioses, li taquen el crani rònc, recobert d'una crosta clivellada que es desprèn amb facilitat. Té la pell grassa: la cara infestada de barbs rojos, blancs i morats, i les mans li perspiren contínuament; tot el que toca ho mulla d'una suor llefiscosa. Tufeja d'una forma insuportable: els peus li fan pudor de carronya, les aixelles de ceba podrida, l'entreuix de vinagre. És, en resum, un home que inspira una aversió invencible.

La dona també revolta, però no cal descriure-la perquè no té cap transcendència en aquesta història. Només ens vaga de saber que es casaren per eliminació i que carden a les fosques.

Ara són a l'alta mar, envoltats d'un blau inabastable, fent un creuer per l'immens oceà. Ella pren el sol a coberta, allargassada en una gandula; ell ja és al vàter, assegut a la tassa, amb el pardal a la mà, preparat per masturbar-se tot fent servir les imatges que acaba d'arxivar quan, per un ull de bou, aguaitava com una finlandesa descurada es desvestia a la seua cabina.

Quan Toni Farigola sent la sirena d'emergència decideix no fer-hi cas, perquè ja està a punt d'escórrer-se. Però es desconcentra. Evoca les imatges de la nòrdica de bell nou i torna a excitar-se. La sirena sona un altre cop, i el membre se li desferma, per moments. Prova de reguanyar la lascívia. Reix -és un gran onanista. Aviat, però, la sirena ressona, per tercera vegada, ara frenètica i ininterrompuda. Les imatges eròtiques li fugen definitivament; el guanya la flacciditat. És llavors que nota que el terra del lavabo s'ha inclinat notòriament. S'apuja els pantalons i, cames ajudeu-me!, s'enfila escales amunt. A la coberta el pànic s'ha generalitzat: la gent corre amunt i avall, histèrica. La tripulació sembla igualment desorientada. Intenten despenjar els bots salvavides, però ja no hi ha temps; el vaixell fa aigües, la proa s'enfonsa. El capità, heroicament, reparteix flotadors entre els nens i les joves aristòcrates. Toni Farigola, molt hàbilment, segueix un dels nens, el sobta tot just quan anava a saltar a l'aigua i li furta el flotador.

A l'illa deserta, només hi arriben ell i les tres filles del Comte d'Essex, les quals havien lligat els seus flotadors amb una corda per, plegades, fer front al naufragi.

D'antuvi la convivència resulta difícil, perquè les tres donzelles, deprimides, no es veuen amb cor d'acarar la seua dissort. A més, Toni Farigola, incitat per la insultant voluptuositat de les joves, sempre s'hi atansa lasciu i prova de palpar-les. Elles, per contra, el defugen sistemàticament i l'insulten. Les renyines, per moments, van agreujant-se. I la tibantor ateny al súmmum el dia que una de

les joves enxampa Toni Farigola amagat darrere una palmera, pelant-se-la mentre les germanes es banyen. La jove no pot estar-se d'empomar una branca i descarregar-li un cop. Li obri un trau al cap que mai no se li acabarà de segellar: l'estigma de Toni Farigola.

Però l'illa és solitària; el temps, indefinit; les possibilitats, limitadíssimes. Així doncs, al mig any, les donzelles ja es deixen palpar; a l'any, ja li han entregat la seua virginitat; i, poc després, comencen a descobrir totes les prestacions orgàstiques de l'home rabassut. Això sí: sempre ho fan amb els ulls clucs, sense besar-lo i, també, sense poder desempallegar-se del regust nauseabund que les assalta en acabat el contacte veneri amb Toni Farigola.

Un dia passa un vaixell. Les joves, quan se n'adonen, s'enfilen a un turonet on tenen preparada la infraestructura exprés per a l'ocasió: palla a la base, branquillons a sobre i quatre troncs encreuats al capdamunt; tot envoltat d'un cercle de pedres. Llavors, com feien de bell antuvi els primitius, s'escarrassen a fer vàlid l'ancestral procés de fer foc tot fregant dues branques. Quan després d'una bona estona salta la flama i comencen a prendre els branquillons, apareix Toni Farigola carregat amb dos cubells de fusta a vessar d'aigua, que ell, secretament, també va preparar per fer front a un cas d'emergència com aquest. Aboca l'aigua i amorta el foc. Elles, emportades per la ira, li foten una tanda de cops que li fa perdre els sentits; però ell se n'ix amb la seua, perquè, com que els troncs són mullats, el foc ja no es pot revifar. A més, les ferides de la pallissa les cicatritza aviat; i tot i que les joves acorden de proscriure-li el dret al sexe de forma indefinida, li alcen la veda als dos mesos. Fet i fet, Farigola, aviat, torna a cardar com un conill.

L'illa, indubtablement, és de mena volcànica. Així ho palesa la seua orografia: una gran muntanya de roca carbònica que s'enlaira verticalment fins gairebé punxar el cel. Els amplíssims tallats que es formen al peu de la muntanya, a banda i banda de l'illa, els impossibiliten el pas a l'altra part. D'aquesta manera, tancats per la barrera natural que constitueix aquella penya gegantesca, només una superfície relativament reduïda resta al seu abast. Des del capdavall de la muntanya immensa, i més enllà de les plantes tropicals que els envolten, veuen, primer, una franja de bosc; després, una altra zona més esclarissada, constituïda de mates i arbusts; i, finalment, un últim tram de roca vista, sense cap formació vegetal. Dalt de tot, s'albira el cim, recobert d'un serrell blanc de neu perpètua.

Des del primer moment, un cop i un altre, han provat d'enfilar-s'hi; però l'escalada els ha resultat inacabable i han hagut de plegar, sempre, en el moment més frustrant, quan ja abordaven l'última part, que és quan el pic s'afua i el pendent es torna infranquejable. La reiteració del fracàs ha fet que a poc a poc vaja augmentant en les joves el neguit insofrible de no saber-hi què hi ha més enllà de la muntanya. L'obsessió del misteri els ha rosegat per dintre com un corc i les ha fet malviure en l'ansietat. Per això, conscients que l'únic que pot coronar el pic és Farigola, avui l'obliguen a tramuntar la muntanya; altrament -l'amenacen-, perdrà el dret a beneficiar-se-les. Ell, evidentment, s'hi nega de primer; però l'època de carestia sexual subsegüent -mes i mig passant la mà per la paret- el fa canviar d'opinió: davant de la irreductibilitat de l'ultimatum,

es decideix a ascendir.

Carregat d'aigua i vianda, fa via. El tram de la faixa de neu li resulta especialment dur. Allà dalt fa un fred polar i els peus s'hi estaquen ran de genoll. Triga tres dies a encimbellar-se; a la fi, al capdamunt de tot, el sobta l'inesperat: allò no és una illa, sinó una península.

El dia del seu retorn l'esperen les tres dones, impacients. Farigola menteix: diu que des del cim no s'albira cap vestigi de terra; són -i ho assegura afectant abatiment- perduts enmig de l'oceà. Elles arrenquen a plorar, i ell, aquella nit, les consola al llit, molt vilment. Una d'elles fins i tot obri els ulls quan copulen. Els tanca de seguida.

Els anys passen d'una forma dolcíssima per a Toni Farigola, que es delecta en tot tipus de plaer carnal. Viure amb aquelles tres Venus, envoltat de bananers, de cocoters i de palmes, li sembla un plaer de déus. Per això, en el temps, arriba a creure's un home atractiu, captivador.

Un dia, a l'hora de fer el bany en les aigües transparents, es presenten dos maoris amb parracs i llances. Són molt alts; tenen els cabells llargs, obscurs, sedosos. La seua anatomia és escultòrica: amples d'esquena, els músculs tibants i les venes, ben definides, solcant-los la pell bruna, que és recoberta de tatuatges amb motius vegetals. En filar-hi aquells dos indígenes que els observen palplantats a la vora, Toni Farigola fa unes braçades mar endins, per si de cas. Elles, en canvi, els ixen a l'encontre, corrent. Carden allà mateix, al trencant. Mentrestant, Farigola, espavordit, aprofita la conjuntura per capbussar-se i fer cap a l'altra part de la platja. Després s'amaga.

Passa la tarda espiant-los, ocult sota uns arbusts. Des d'allí veu com els maoris s'enfilen als troncs de les palmeres de forma simiesca, com prenen un parell de cocos, com els esbardellen tot fent petar un coco contra l'altre i com, en baixar, n'ofereixen bocins a les joves, que riuen. Farigola mormola unes blasfèmies i els maleeix des de l'amagatall. No obstant això, sap que no té sentit d'enconillar-se. Tard o d'hora ha de presentar-se, perquè, a més que els indígenes ja l'han vist aquest matí, no pot fugir enlloc.

A la nit, quan tots són a la cabanya (la cabanya, l'han bastida els indígenes; abans, depenent de l'oratge, dormien en una cova o a la intempèrie) fent festa, ell hi compareix. Al damunt de la taula hi ha un peix enorme, que els nadius han servit embolcallat en palmes, dues llagostes i un munt de fruites; en un racó cremen herbes aromàtiques que perfumen l'estança. Tots mengen.

- Bon profit!; sóc Toni Farigola, -es presenta, excels en el gest: somriure fraternal i saludant amb la mà. La veu, però, que havia tingut una arrancada esplèndida en la primera exclamació, se li desinfla quan diu el seu nom. Amb un fil de veu, afegeix -: Per servir-los -I els llambrega neguitós.

Els maoris ni el miren; les dones tampoc no li parlen. Ell fa un rebuf per alliberar la tensió acumulada. Es presenta de bell nou. L'ignoren un altre cop. Fa una reverència. Res. Una genuflexió amb acotament de cap. Ni cas. A la fi, com que no apercep cap amenaça immediata, es relaxa. Mira el peix: és enorme. Ell mai no n'ha vist, de tan grans; de fet, Toni Farigola només en

pesca menuts, com el dit menovell. Fa una flaire concentrada i saborosa que se li enfila per la pituïtària, que li obri la gana. Allarga el braç per prendre'n un tros. Tan bon punt toca el peix, els maoris rompen a cridar tot fent uns sons guturals que estamordeixen Toni Farigola. Toni Farigola enretira el braç i, per mostrar submissió, s'agenolla, ajunta les palmes i ajup el cap. No passa. Un dels maoris s'alça del tamboret, l'agafa del clatell i el fot fora de la cabanya d'un cop de peu al cul. Resta arrupit al llindar, com un gos. Abans de dormir, una de les germanes li aboca les espines perquè les rosegue.

D'aleshores endavant, Farigola enceta una existència desolada, precària, de contínua resignació. Les dones no li adrecen la paraula i els nadius, tret de quan fan el bany, no li permeten d'apropar-s'hi. A Farigola no li agrada de fer el bany amb ells, però sap que és l'única forma de guanyar-se'ls. Llavors, Toni Farigola fa de mascota. Els maoris el fan voleiar -ell només els arriba a l'alçada del melic-, juguen a veure qui el catapulta més lluny i se'l passen com si fos una pilota. De vegades, el colguen a la sorra ran de coll i afinen punteria tot tirant-li clofolles de coco.

Quant al sexe, només li resta una possibilitat: masturbar-se dins l'aigua i mirar cap enfora, on elles, al lluny, prenen el sol al damunt de la sorra calenta.

Pensa de tramuntar la muntanya i buscar ajut a l'altra banda; però bandeja la idea de seguida: és en terra de salvatges i és massa covard per aventurar-s'hi. Disminuït i apocat, Toni Farigola va desgranant els dies d'una vida infrahumana.

Un dia passa un vaixell. Ell, quan se n'adona, s'enfila al turonet on té preparada la infraestructura exprés per a l'ocasió: palla a la base, uns branquillons a sobre i quatre troncs encreuats al capdamunt; tot envoltat de pedres. Quan tot just salta la flama, apareix un maori. Amorta el foc i lliga Toni Farigola a un arbre, perquè no faci nosa.

EL PRÍncep BLAU

11.- *I qui sap si, després de tot, el destí de Romeo era de ser cornut!*

Joan Fuster

- ¿M'estimes?

- ...

- ¿De debò?

- ...

- ¿M'esperaràs?

- Sempre dels sempre.

- ¿Em trobaràs a faltar, oi?

- Cada dia.

- Que n'ets de maca! Tens uns ullots que mòbrin el mar; i la pell d'ivori; i un riure de maduixes i llet... Apa, deixa'm fer-te el darrer bes... No plores, que ja saps que m'ho encomanes i he de marxar... Si no és res; aviat ens retrobarem i quan et tinga ben a la vora mai més res no ens desajuntarà... No plores, dona; ¿que no veus que ets la nineta dels meus ulls?... que sent un deliri per tu i et vull per mi, només per mi!

El Príncep Blau tanca el cademat del cinturó de castedat i fa un bes a la princesa. Es penja la clau al coll, en una cadena, i davalla les escales que els ulls li espurnegen l'emoció. Però com que és príncep -i blau!-, quan travessa el pont del fossat al damunt del seu cavall blanc, els ulls ja no li traspuen cap trasbals mel·líflu, sinó el coratge ardent propi de les proeses antològiques. A galop, en companyia de Robert de Normandia, de Robert II de Flandes i de Godofred de Bouillon, es perd turons enllà tot aixecant una èpica polseguera.

La princesa ressegueix des del darrere de la gelosia com l'exèrcit fabulós s'allunya i, tan bon punt l'últim batalló és engolit per l'horitzó, s'apressa a eixir de la cambra i fa cap a cal ferrer. Els carrers, com ja s'ho pensava, són deserts: tots han marxat al replà de dalt del poble, per acomiadar els herois.

El ferrer, amb tres picolades maldestres, li trau el cinturó que ell mateix va soldar encara no fa dues setmanes. Llavors la princesa li fa el pagament de la recompensa que tan llargament regatejaren: una palla amb grapejada de testicles. El ferrer s'acalora, transpira copiosament i s'escorre fent llargs esgarips. La princesa es torca el palmell de la mà dreta en els pantalons del ferrer i toca el dos amb una ganyota de fàstic.

Després, consecutivament i correlativament, la princesa carda amb el porter de la fossa, amb un guardià de la seua cambra, amb un camperol, amb un picapedrer, amb l'altre guardià de la seua cambra, amb dos escarcellers -tots dos alhora i fent servir jocs de cadenes i grillons-, amb el bufó i, per últim -i heus ací el fenomen més sorprenentment anacrònic de la història-, amb

un trobador que galanteja un accent aflautat i llaminer que li té una estranya ressemblança a l'actual timbre de veu d'aquells argentins que es dediquen professionalment a la seducció. D'aquest últim, se n'enamora i acaba fent-li fel·lacions positivament prolífiques.

Mentrestant, en els assetjaments inacabables de Nícia, el Príncep Blau no ha perdut el temps; hi ha esmerçat les hores a escriure una pila de poemes a la princesa. (Una pila de poemes en el sentit propi de la paraula; de fet, les llores on ha anat picant les lletres van apilades en un carro. I aquest fet se'ns deu afigurar insòlit, més si fem cabal que en aquella època ja es coneixia la tinta, el paper i la ploma. Tot i això, ell era príncep, i blau!, i la pedra li resultava més noble i lapidària.) També ha lluitat braument a Antioquia i ha proclamat el nom de l'estimada quan brandava l'arma. Ha enfilat amb l'espasa trenta-quatre infidels. Amb la llança, dotze. N'ha mort dos a cops de pedra. Però un dels dos a traïdoria i per l'esquena. Ha fintat un roc gegant llançat per una catapulta i, en acabat, ha besat la clau que li penjava del coll. En fi, ha fet el valent i ha reeixit. Això sí: mai no s'ha abandonat al llibertinatge dels companys de croada. Ni ha violat ni ha violentat. És a dir: hom pot dir que ha romàs fidel.

Tres anys després la trompeteria anuncia que la polseguera dels exèrcits despunta a l'horitzó. La princesa s'apressa a cal ferrer, el qual refà el cinturó per les juntes trencades a força d'aplicar-hi ferro roent. Ho ha de fer a corre-cuita però reix. Sospira alliberat: no es nota gaire, no el passaran a espasa. Tot seguit, reclama la segona part del pacte: una altra palla. La princesa s'hi nega i fuig.

La princesa rep des de la seua cambra el Príncep Blau fent-li senyals amb un mocador brodat que, tot estirant el braç entre els barrots de la gelosia, encerta a onejar enlaire. L'exèrcit fa una pinta ben distinta a quan va marxar: hi ha més parracs i esguerrats que no banderes i soldadesca. El Príncep Blau, però, només ha perdut una orella -una fletxa, que la seua aurícula dreta va escoltar xiular molt a la vora, li va arrabassar el cartílag.

Aquella nit, sota la intimitat d'un dosser desproporcionat, el Príncep Blau troba un pèl púbic aliè al damunt del llençol. Que és de mascle li ho palesa el color, l'aspror i el gruix. Acusa la princesa i comença la ja coneguda escena de gels. Ella el dissuadeix tot fent al·lusions a la mestressa grassa i homenenca que dormia amb ella -diu- per fer-se passar la tristor de les nits sense companyia. El Príncep Blau, recelós, obri la porta i ho pregunta als guardians, que són palplantats al llindar amb les llances encreuades i el plomall al cap. Aquests li confirmen la innocència de la princesa. El Príncep Blau fa un gran respir, alleugerit. Torna al llit i s'excusa reiteradament. Fins i tot li llampurnen els ulls pel trasbals: ¿com ha pogut dubtar d'ella? Corre a retrobar-la i se li abraona. La besoteja commogut. I, malgrat tot, no acaba d'ofegar el neguit que li ha provocat la veu aflautada d'un dels guardians. És un guardià nou, que no coneix; un tipus que té un accent la procedència del qual no acaba d'encertar.

3
CONTES